

Fald vil være meget tvivlsomt, om det kan ske. Vi maa vel erindre, at det vistnok meget let kan stille sig saa, at selv om alle projekterende og forberedende Arbejder, som ske paa Papiret, og Konditionernes Opstilling et oetera ligge færdige i Slutningen af Aaret saaledes, at der kan afluttes Kontrakt ved Nytaarstid, vil en Kontrakts Afslutning let komme til at bero paa en ny Besigtigelse af Terrainet, og denne Vinters Erfaringer ville dog vise os, at man ikke kan være saa ganske sikker paa at anstille Besigtigelser af Terrainet ved Nytaarstid. Dertil kommer, at naar Regjeringen sætter sig som Maal at saa Kontrakt afluttet ved Nytaarstid, altsaa henimod 1ste Januar 1872, kan Regjeringen dog ikke være sikker paa, at der inden den Tid vil indkomme saadanne Tilbud, at der kan afluttes nogen Kontrakt, og naar det da viser sig, at de Tilbud, som ere indkomne, ikke kunne antages af Regjeringen, vil der atter kræves Tid for, at der kan blive indkaldt og fremkomme nye Tilbud. Naar altsaa Regjeringen kun stiller sig som Maal at kunne aflutte Kontrakten ved Nytaarstid, vil der være megen Sandsynlighed for, at Kontrakten ikke vil blive afluttet ved Nytaarstid, men at det vil trække længere hen, og derved vil Sandsynligheden forsvinde, være imod, at en Entrepreneur den 1ste April 1872 med al mulig Kraft kan tage fat paa Arbeidet. Dernæst maa man da ogsaa erindre, at jo kortere Tid der er mellem en Kontrakts Afslutning og det Tidspunkt, da en Entrepreneur, der er gaaet ind paa Kontrakten, med al mulig Kraft skal tage fat paa et stort Foretagende, jo kortere denne Tid er, desto Mere maa Entrepreneurén have i Betaling, altsaa desto dyrere vil det blive for Statskassen. Det Offer, der i finantfiel Henseende for Statskassen kan være forbundet med at stille 300,000 Rd. til Disposition i det kommende Finantsaar 1871—72 til disse Arbejder, vil sandsynligvis ikke blive nær saa meget, som Forhøielsen af Betalingen for den alforderede Dvertagelse vil blive. Jeg tager aldeles ikke herved Hensyn til, hvad der maasse dog kunde fortjene noget at komme i Betragtning, nemlig, at Arbejderne paa Silleborg- og Vendsysselbanen af-

sluttes nu midt i Sommeren, og at det saaledes er venteligt, at de Entreprenører, der have været der, ogsaa ville melde sig til den Entreprise, der her er Tale om. Det lægger jeg ikke saa stor Vægt paa; thi det kunde være, at disse Entreprenører kunde finde Bæstfæstiggelse paa andre Steder. Men som sagt, jeg holder fast paa, at jo kortere Tid der er fra det Tidspunkt af, man faar at vide, at der er afluttet en større Kontrakt, og til det Diebliff, man skal begynde derpaa med al mulig Kraft, desto større Betaling maa man have. Dernæst er der ogsaa et andet Moment, som maa fremhæves, navnlig naar den ærede Ordfører støttede sig til Regjeringens Sagkyndiges Erklæring. Der findes nemlig i denne Erklæring en meget mærkelig Udtalelse, som jeg vil bede det ærede Thing og ogsaa den ærede Minister at lægge Mærke til. Efterat der nemlig er talt om Forskjellen mellem de 2 Arbejdsplaner, nemlig enten at saa Banen færdig indtil Slutningen af 1872, naar der kunde begyndes paa den i det kommende Finantsaar, eller først i Slutningen af 1873, naar der først begyndes i Finantsaaret efter 1ste April 1872, findes der en Udtalelse, som gaar ud paa, at de ikke ville udtale sig om den Betydning, som Udsættelsen af Arbeidet kan have med Hensyn til Esbjerg Havn og med Hensyn til Statens øvrige Baner, og det er den Udtalelse, jeg kalder mærkelig, fordi, naar man ikke vil omtale en Sag, synes der deri at ligge en Anthydning af, at der dog i disse Henseender ogsaa kunde være Grunde, som kunde tale mod at udsætte Sagen. Nu bliver det vel sagt — og det er ogsaa dette, jeg vil påaberaabe mig for det nævnte Endringsforslag —, at Esbjerg Havn ikke bliver færdig til den Tid, som er bestemt i Loven af 1868; men det maa bemærkes, at det Tidspunkt, der er bestemt i Loven af 1868, var 1ste Januar 1871, og Regjeringen har i det foreliggende Forslag til Finantslov for 1871—72 forlangt bevilget hele den tilbagestaaende Del af det Beløb, som skal anvendes til Fuldførelsen af Havnen ved Esbjerg. Og i alt Fald, skjøndt Regjeringen udtaler i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget, at det ikke kan ventes,